

המתנחל מוצרת-עילית

שימשה הקדמית. הוא נלקח לבית-החולים בחיפה, שם תפרו לו את האף.

התפר אומנם אוחה, אך אפו נשאר נפוח, וצריך היה למצוא לכך הצדקה בתסריט. אל תדאגו — מצאו, מצאו.

מייד עם סיום הצילומים חזר קוייה שוב לנצרת-עילית. ומאחר שלא הגיע שום דיווח מאיזשהו בית-חולים בסביבה, יש לשער שהפעם הוא נסע לאט.



יאיר ("קוייה") רובין וידידה
סע לאט!

נכון שח"כ יוסי שריד יותר מפורסם ממנו. אחרי הכל, לח"כ יש מערכת יחסים ציבור שהיא אחראי עליה באופן אישי, ושלא כל אחד יכול להפעיל כמותה. נכון גם שיוסי שריד התנחל לו עם האשה והילדים בקריית-שמונה ועשה הרבה רעש מהעניין, ולכן כולנו יודעים על זה.

אבל השחקן יאיר רובין, המכונה קוייה עשה התנחלות פרטית משלו, לגמרי בשקט, ובלי ששופרות יחסייה ציבור דיווחו על כך בקוליקולות. ובחיי שלקח לי הרבה זמן לשכנע אותו שכדאי לכתוב על זה בעיתון. מה יש, שגם העם יידע.

או קוייה זה, שהיה נשוי בעבר לעורכת הדין מלי לבית ליבני ושיש לו ילד מקסים בשם ג'ורג' ("ג'יג'י") החליט, לפני למעלה מחצי-שנה, שהיעוד שלו בהיים זה לגאול את הנוער של נצרת-עילית מהשיממון ולתת לו קצת חינוך. וכך הוא עלה לעיירת הפיתוח, התמנה כרכז-התרבות בה, והחל מריבין בחבריה קצת תיאטרון וקצת מוסיקה. בקיצור, קצת תרבות.

את התיאטרון נטש לחלוטין אך בקולנוע, לעומת זאת, עדיין התעסק מדי-פעם. שכן שחקן הוא שחקן, והיתוש שהוא המפורסם אינו חדל מלהציק, ולשחק בקולנוע זוהי, כידוע, מלאכה ששכרה בצידה. וכך לקח על עצמו השחקן הג'יג'י את אחד התפקידים המרכזיים בסרט יהיה טוב סלומוניקו.

אלא שהימים ימי חנוכה חנוכת מיקדונו, והצילומים נערכים במרכז הארץ, ובעיירה הצפונית מתכוננים להגהארורים. קוייה, מצידו, ממונה על מופעים מרכזיים ועל הצגות ועל כל שאר חגיגות. והנה מצא עצמו השחקן התוסס נוסע כל יום תל-

האשה הצעירה החזיקה בידיה את המעטפה שהוציאה מתיבת-הדואר שלה, ולאחר שקראה את תכולתה, החזירה. בתוך המעטפה היה מיכתב קצר, ובו כתוב היה לאמור: "בעלך בוגד בכך איתה", ל-מיכתב היתה מודבקת חמונה של זמרת ידועה מאוד, שנגזרה מתוך עיתון.

האשה הצעירה, שלא רק שלא הכירה את הזמרת אלא היתה רחוקה מאוד מאותו עולם וזהר של שחקניות זמרות ודוגמניות, נדהמה. לפי מיטב ידיעתה היה גם בעלה, אדם בעל מיקצוע-הופשי, רחוק מאוד מאותו חוג-אנשים המכונה בוהימה. הוא, כמוהו כמוה, נולד בצפון תל-אביב בבית אמיר, ועשה חיכון, צבא אוניברסיטה ומיקצוע-הופשי מכניס במשרדו של אבא שלו, כפי שציפו ממנו. היא, שהכירה אותו עוד בצבא, עדיין תלמידת השנה השלישית בחוג לסיפורת באוניברסיטת תל-אביב, לימודיה-שלה ועבודתה-שלו גרי-מו להם, אומנם, להיפגש בביתם המשותף לא בשעות קבועות ולעיתים לזמן קצר בלבד, אך היא מעולם לא העלתה בדעתה שהבעל שלה, הפרטי, בוגד בה.

כששב הבעל מן העבודה, מצא את ה-מיכתב עם התמונה מונח על שולחן-הלילה שלו. הוא לא אמר מילה, לקח את המיכתב וקרע אותו לגזרים. כששבה אשתו מן האוניברסיטה, הטיח בה האשמות חריפות וטען שהיא נאיבית, אם היא שמה לב למכתבים אנונימיים הנשלחים על-ידי מטורפים שאין להם מה לעשות בהיים.

ובכן, אחרי שהיא אמרה לו שמשום-מה היא מאמינה לכל מילה הכתובה במיכתב, ואחרי שהיא אמרה לו שהוא מלוכלך וכל מה שאומרים בדרך-כלל במקרים כאלו, הוא סיים את הלילה על הספה שבחדר האורחים.

למחרת, כששב מעבודתו מוקדם מהר, גיל, לא מצא את אשתו בבית. מבט קליל בארון הספיק כדי להסביר לו כי הגברת עשתה, ויברח.

הוא מצא אותה, לבסוף, כמובן בבית אבא-אמא שלה, ועד היום הוזה היא עדיין שם.

ומי שמכיר את הבעל השובב מקרוב טוען, כי זו שלחה את המיכתב היתה דווקא אותה זמרת בכבודה-יובעצמה. היא פשוט רצתה לשים קץ אחת-ולתמיד לסיפוריו של אותו בעל על היחסים האידי-ליים השוררים בינו לבין אשתו, סיפורים שאותם נהג לספר לה מדי בואו לבקרה, שלא בידיעת אשתו כמובן.

דוגמנית

מבית

טוב

כשהיא עלתה ארצה, יחד עם אביה הרב ואמה הרבנית, לפני כ-10 שנים לא העלה איש בדעתו כי הנערה היפה, זהובת-התלולים, תצא לתרבות רעה, רחמנא-ליצלן.

מה זאת אומרת תרבות רעה? דרך הדוגמנות, כלומר, אלא ששרון שקד תמיד היתה נערה יוצאת-דופן וכיום, אחרי שנים של מאבק, השלימו ההורים עם העובדה שבתם היא לא בדיוק הילדה שתחתן עם האברך שהועידו לה. שרון, שהיתה במשך זמן ממושך ביחסים גרועים עם הוריה, שבה לבקר אצלם מדי-שבוע, והיחסים בין ההורים לבין הבת יוצאת-הדופן טובים כעת, או כך, לפחות, היא מעידה.

בגיל 20 היא התחתנה עם צעיר בשם פז סגל, לו היתה נשואה כשנתיים. אחר כך



שרון שקד ונימי גמר
מהרבנות — לדוגמנות

נימי הוא איש-קולנוע שבחר בדרך מעניינת כדי ללמוד את רזייה-המיקצוע. הוא החליט ללמוד את הכל מן היסוד, ובכל סרט שבו הוא עובד הוא ממלא תפקיד שונה. פעם הוא "גריפ", מין כלבו מזוין מצלמות, פעם הוא עורצ-צלם ופעם חשי-מלאך, כשהמטרה הסופית המוצהרת שלו היא להיות במאי-סרטים. ואולי זוהי הדרך היחידה להגיע לכך.

שרון ונימי גרים יחד בצפון תל-אביב, אוהבים יחד מוסיקה ומארחים ידידים. וכשהם ביחד, הם נראים כמו אחי-אחות ממש, חוץ מהמישקפיים. אנשים יפים, באמת אנשים יפים.

הלך פז לרעות בשדות זרים, ובין השאר בשדה אחד ששמו לילי אבידן. שרון עבדה כדוגמנית, וקישטה פירסומות רבות-מספור מעל-גבי לוחות-המודעות והעיתונים.

היא גם נכנסה לעיסוקי-הסרטים, ושיחקה בחגיגת-לעיניים של אסי ריין ובסרט סלומוניקו. היום עוסקת שרון בעיצוב תכשיטים ובציור. היא מעצבת בעצמה סיכות-קרמיקה, ומציירת עליהן גברות ענוגות אויכות-צוואר בעלות מבט נוגה, כמעט כמוה-עצמה. גם גבר חדש יש בחייה מזה מיספר חודשים, ונימי גמר שמו.

יום הולדת למייק

תודה-לאל, הוא מחלים וחוזר אל עצמו. בשבת האחרונה אפילו נערכה לכבודו מסיבת יום-הולדת, ואני בטוחה שמייק בראנט, שמלאו לו 28 שנים, חשב היטב עד-כמה שפר מזלו שניסיון-ההתאבדות שלו נכשל, ושהוא יכול לחגוג את יום הולדתו ה-28.

מי לא נכח במסיבה... ידידיו הקרובים, נציגים דיפלומטיים של ארצות שונות, ואפילו ידידתו האישית, הדוגמנית השוודית לנה שהיתה במסע-הופעות באוסטרליה הגיעה באופן מיוחד לבית-החולים הקני-טלוני שבז'נבה, שם עדיין מחלים מייק. שם גם נערכה המסיבה, שלא נעדרו ממנה כמובן גם הרופאים והאחיות המטפלים ב-זמר הישראלי.

כל התנות-השידור באירופה שיגרו לזמר המחלים ברכות מעל גלי-האחר, ולא חדלו לשדר משיריו. מייק עצמו קיבל, מישראל לבדה, 12 אלף מיכתבי-מעריצים, ובהם איחולי החלמה מהירה ומזל טוב לרגל יום הולדתו.

תוכניתו הקרובה של מייק היא לנסוע לעיירת הסקי קוד-דה-שבאל שבאלפים ה-שווייציים, ומייד אחר-כך, במחציתו ה-שנייה של חודש מאי, לבוא ארצה, יחד עם ידידתו השוודית.